

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U PULI-POLA
Kranjčevićeva 8, 52100 Pula-Pola

Poslovni broj P Ob-48/2023-30

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Puli - Pola, po sucu toga suda Nataši Horvat, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Gorana Veljkovića iz Rijeke, Ante Kovačića 8, OIB: 99990437152, zastupanog po punomoćnici Katarini Radovac, odvjetnici iz Rijeke, protiv tužene Nataše Damijanić iz Pule, Monvidalska ulica 46, OIB: 36176343056, zastupane po punomoćnici Biljani Grozdanić Pilat, odvjetnici iz Pule, radi utvrđenja izvanbračne stečevine, nakon zaključene glavne rasprave održane 25. kolovoza 2026 u pristupnosti punomoćnika parničnih stranka, a odluke objavljene dana 7. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Djelomično se prihvaća tužbeni zahtjev koji glasi:

„Utvrđuje se da je tužitelj vlasnik osobnog vozila marke Peugeot 308, reg. oznake PU799RD, broj šasije: VF3LB9HCGES285683, u ½ dijela pa je tuženica dužna trpjeti upis prava vlasništva na ime i u korist GORAN VELJKOVIĆ, OIB: 99990437152 u ½ dijela.“

II. Odbija se u preostalom dijelu tužbeni zahtjev koji glasi:

„I Utvrđuje se da su tužitelj i tuženica suvlasnici izvanbračne stečevine koju čini nekretnina upisana kod Općinskog suda u Puli- Pola, Zemljišnoknjižni odjel Pula-Pola, upisana u zk.ul. 16212, k.o. 324256 Pula, označena kao k.č.br. 915/212, kolektivna stambena zgrada, dvorište uz stambenu zgradu, podul. 1-16, površine 986 m², 11. Suvlasnički dio: 8262/110892 ETAŽNO VLASNIŠTVO (E-11) s kojim je povezano pravo vlasništva na posebnom dijelu nekretnine "K" – u naravi stan na drugom katu zgrade, koji se sastoji od hodnika, dvije spavaonice, kupaoonice, kuhinje i dnevnog boravka, terase, spremišta, spremišta u podrumu i parkirnog mjesta, sve obojano u kestenastosmeđu boju, ukupne površine 82,62 m², pa se ovlašćuje tužitelj da u roku od 15 dana u zemljišnim knjigama ovog suda na istoj nekretnini upiše pravo vlasništva na ime i u korist: GORAN VELJKOVIĆ, Monvidalska ulica 46, Pula, OIB: 99990437152 u ¼ dijela, što je tuženica dužna trpjeti.

II Utvrđuje se da je tužitelj vlasnik osobnog vozila marke Peugeot 308, reg. oznake PU799RD, broj šasije: VF3LB9HCGES285683, u preostalih $\frac{1}{2}$ dijela pa je tuženica dužna trpjeti upis prava vlasništva na ime i u korist:

GORAN VELJKOVIĆ, Monvidalska ulica 46, Pula, OIB: 99990437152 u preostalih $\frac{1}{2}$ dijela.

III Nalaže se tužitelju Goranu Veljkoviću isplatiti tuženici 17,85% sadašnje vrijednosti osobnog vozila opisanog u točki II izreke ove presude što iznosi _____ EUR-a prema procjeni ovlaštene osobe/vještaka _____, na račun tuženice broj: HR _____ otvoren u _____ banci u roku od 15 dana od dana donošenja ove presude, pod prijetnjom ovrhe.“

III. Odbija se eventualno kumulirani tužbeni zahtjev koji glasi:

“I Utvrđuje se da su tužitelj Goran Veljković, OIB: 99990437152, Monvidalska ulica 46, Pula i tužena Nataša Damijanić, OIB: 36176343056, Monvidalska ulica 46, Pula suvlasnici odgovarajućeg suvlasničkog dijela nekretnine označene kao k.č.br. 915/212, kolektivna stambena zgrada, dvorište uz stambenu zgradu, podul. 1-16, površine 986 m², 11. Suvlasnički dio: 8262/110892 ETAŽNO VLASNIŠTVO (E-11) s kojim je povezano pravo vlasništva na posebnom dijelu nekretnine “K” – u naravi stan na drugom katu zgrade, koji se sastoji od hodnika, dvije spavaonice, kupaoalice, kuhinje i dnevnog boravka, terase, spremišta, spremišta u podrumu i parkirnog mjesta, sve obojano u kestenastosmeđu boju, ukupne površine 82,62 m², upisane u zk.ul. 16212, k.o. 324256 Pula, i to tužitelj u $\frac{1}{4}$ suvlasničkog dijela, a tuženica u $\frac{3}{4}$ suvlasničkog dijela.

II Ovlašćuje se tužitelj Goran Veljković, OIB: 99990437152, Monvidalska ulica 46, Pula izvršiti uknjižbu prava suvlasništva na nekretnini opisanoj u točki I izreke presude u $\frac{1}{4}$ suvlasničkog dijela, a što je tuženica Nataša Damijanić, OIB: 36176343056, Monvidalska ulica 46, Pula, dužna trpjeti, u roku od 15 dana.

III Utvrđuje se da osobno vozilo marke Peugeot 308, reg. oznake PU799RD, broj šasije: VF3LB9HCGES285683 predstavlja vlastitu imovinu tužitelja pa je tuženica Nataša Damijanić, OIB: 36176343056, Monvidalska ulica 46, Pula dužna trpjeti upis prava vlasništva u 1/1 dijela na prethodno opisanom vozilu na ime tužitelja Gorana Veljkovića, OIB: 99990437152, Monvidalska ulica 46, Pula.“

IV. Nalaže se tužitelju Goranu Veljkoviću OIB: 99990437152 da naknadi tuženoj Nataši Damijanić OIB: 36176343056 parnični trošak u iznosu od 6.250,00 € u roku od 15 dana, dok se u preostalom dijelu zahtjev tužene odbija.

V. Odbija se u cijelosti zahtjev tužitelja za naknadom parničnog troška.

Obrazloženje

1. Tužitelj je 17. veljače 2023. podnio tužbu radi utvrđenja da izvanbračnu stečevinu stranaka predstavlja nekretnina u naravi stan na adresi u Puli, Monvidalska 46 i automobil marke Peugeot 308, registarske oznake PU799RD. Ističe kako su parnične stranke u izvanbračnoj zajednici od cca 2012. godine, najprije su zajedno živjeli u Trstu, Italija, a potom se zajedno preselili u Pulu. Za vrijeme trajanja izvanbračne zajednice stekli su kao njihovu izvanbračnu stečevinu nekretninu označenu kao k.č.br. 915/212, kolektivna stambena zgrada, dvorište uz stambenu

zgradu, podul. 1-16, površine 986 m², 11. Suvlasnički dio: 8262/110892 ETAŽNO VLASNIŠTVO (E-11) s kojim je povezano pravo vlasništva na posebnom dijelu nekretnine "K" - u naravi stan na drugom katu zgrade, koji se sastoji od hodnika, dvije spavaonice, kupaoalice, kuhinje i dnevnog boravka, terase, spremišta, spremišta u podrumu i parkirnog mjesta, sve obojano u kestenastosmeđu boju, ukupne površine 82,62 m², upisana u zk.ul. 16212, k.o. Pula i motorno vozilo marke Peugeot 308, registarske oznake PU799RD. Na prethodno opisanoj nekretnini upisana je tuženica kao vlasnica u cijelosti, odnosno u 1/1 dijela, što ne odgovara stvarnom stanju (su)vlasništva zato jer je nekretnina kupljena u kolovozu 2017. za vrijeme trajanja izvanbračne zajednice, sredstvima uvodno naznačenih stranaka i to u omjerima kako slijedi: tužitelj je platio $\frac{1}{4}$ kupoprodajne cijene vlastitim sredstvima (novcem koji je dobio od svojih roditelja), a tuženica je sudjelovala u $\frac{3}{4}$ vlastitim sredstvima. Shodno navedenome, tužitelj ovom tužbom traži uknjižbu $\frac{1}{4}$ suvlasništva na prethodno opisanoj nekretnini jer trenutno nema pravnog temelja za uknjižbu prava vlasništva pošto mu tuženica ne pristaje izdati izričitu, pisanu i bezuvjetnu izjavu kojom pristaje na uknjižbu prava (su)vlasništva. Motorno vozilo kupljeno je 14.6.2019. i to na način da je tužitelj, vlastitim sredstvima (novac njegovih roditelja), platio iznos koji predstavlja 82,15 %, a tuženica je sudjelovala u omjeru od 17,85 % cijene. Opisani osobni automobil upisan je u cijelosti kao vlasništvo tuženice. Tužitelj smatra da je u pogledu diobe prethodno opisanog osobnog automobila potrebno izvršiti procjenu sadašnje vrijednosti istog te upisati vlasništvo tužitelja u cijelosti uz obvezu isplate razmjernog dijela sadašnje vrijednosti tuženici. Postavlja zahtjev za naknadom parničnog troška.

2. Tužena se u odgovoru na tužbu u cijelosti protivi tužbenom zahtjevu. Nije sporno da su parnične strane bile u izvanbračnoj zajednici od 2012. godine, međutim, tuženica izričito osporava da nekretnina iz točke III. tužbe predstavlja njihovu izvanbračnu stečevinu, odnosno da je tužitelj suvlasnik iste u bilo kojem suvlasničkom dijelu. S obzirom da tužitelj navodi da predmetna nekretnina nije stečena radom stranaka, odnosno da ne potječe od imovine stečene radom stranaka za vrijeme izvanbračne zajednice, već izričito navodi da je nekretnina kupljena sredstvima koje u $\frac{3}{4}$ dijela predstavljaju tuženičinu vlastitu imovinu, a u $\frac{1}{3}$ novčana sredstva njegovih roditelja, ista ne može predstavljati izvanbračnu stečevinu. Slijedom navedenog, tužitelj nije ni mogao steći pravo suvlasništva na temelju zakona, odnosno na temelju odredbe čl. 36. Obiteljskog zakona. Budući da je tužiteljica stekla pravo vlasništva uknjižbom istog u zemljišnu knjigu na temelju pravnog posla, odnosno na temelju valjane pravne osnove, točka I. tužbenog zahtjeva je u cijelosti neosnovana jer na tužiteljevoj strani ne postoji pravna osnova za stjecanje prava suvlasništva i uknjižbu istog u zemljišnu knjigu. Tužbeni zahtjev u točki II. je također u cijelosti neosnovan, s obzirom da u tužbi nije navedena pravna osnova tužiteljevog stjecanja prava samovlasništva na motornom vozilu, niti pravna osnova proizlazi iz tužbenih navoda. Parnične su stranke predmetno motorno vozilo smatrale zajedničkim, odnosno nikad između njih nije bilo spora da je riječ o njihovom vlasništvu u jednakim dijelovima pa stoga tužitelj nije mogao steći pravo samovlasništva, niti je jasno zbog čega je u tom dijelu uopće podnio ovu tužbu. Predlaže tužbeni zahtjev odbiti te postavlja zahtjev za naknadom parničnog troška.

3. U dokaznom postupku izvršen je uvid u zk izvadak, prometnu dozvolu, Kupoprodajni ugovor od 29.8.2017., naloge za isplatu, izvadak prometa po računu,

Ugovor o kupoprodaji stana u Trstu, promet po računu tužene, proveden je dokaz saslušanjem svjedoka Milana Veljkovića, Ankice Veljković, Alda Damijanića i Davida Damijanića, te parničnih stranaka.

4. Nakon ocjene svih provedenih dokaza sud je utvrdio zahtjev tužitelja djelomično osnovanima.

5. Između stranaka nije sporno da je njihova izvanbračna zajednica započela 2012. i da je za vrijeme trajanja izvanbračne zajednice kupljena nekretnina u naravi stan u Puli, na adresi Monvidalska 46 i automobil marke Peugeot registarske oznake PU799RD. Nije sporno da je tužena upisana kao samovlasnica predmetne nekretnine kao i predmetnog vozila. Podneskom od 6. listopada 2023. tužena je učinila nespornim da predmetno vozilo predstavlja izvanbračnu stečevinu stranaka svakog u $\frac{1}{2}$ dijela. Nije sporno da se tužena u svojstvu kupca uknjižila kao vlasnica predmetne nekretnine temeljem Kupoprodajnog ugovora od 29. kolovoza 2017. iz kojeg proizlazi da je kupoprodajna cijena stana 65.000,00 EUR. Nije sporno da je ukupna stvarno isplaćena kupoprodajna cijena predmetnog stana bila 85.000,00 EUR. Nije sporno da je tužena prodala svoj stan u Trstu i vratila roditeljima tužitelja 60.000,00 EUR.

6. Između stranaka je sporno da li predmetna nekretnina predstavlja izvanbračnu stečevinu tužitelja u $\frac{1}{4}$ dijela i tužene u $\frac{3}{4}$ dijela. Tužitelj kao osnov svoje tražbine ističe čl. 36. Obiteljskog zakona ali i odredbu čl. 115. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima budući je prema njegovim navodima cilj bio da obje parnične stranke postanu suvlasnici nekretnine u omjerima kako su platili kupoprodajnu cijenu. Sporno je tko je i na koji način isplatio kupoprodajnu cijenu budući tužitelj tvrdi da su njegovi roditelji dali 85.000,00 EUR, od čega im je tužena vratila 60.000,00 EUR, dok tužena tvrdi da su im roditelji tužitelja dali 60.000,00 EUR koje je ona u cijelosti vratila, a da su joj ostatak dali 5.000,00 EUR njezin otac, 10.000,00 EUR njezin brat i 10.000,00 EUR od njezine police osiguranja.

7. Iz iskaza tužitelja proizlazi da je kupoprodajna cijena za predmetni stan bila 85.000,00 EUR iako je u Kupoprodajnom ugovoru bila navedena cijena od 65.000,00 EUR kako bi platili manji porez. Cijeli iznos kupoprodajne cijene predan je prodavateljima u uredu Javnog bilježnika. Roditelji tužitelja su iznos kupoprodajne cijene od 85.000,00 EUR predali na ruke ocu tužene koji je po te novce došao kod njih u Rijeku, budući parnične stranke nisu imale ušteđevine. Nakon što je predmetni stan kupljen tužena je prodala svoj stan u Trstu za oko 70.000,00 EUR, tako da je njegovim roditeljima vratila 60.000,00 EUR od ukupne kupoprodajne cijene do 85.000,00 EUR. Preostali iznos od 25.000,00 EUR roditeljima nisu vratili, roditelji su rekli da im žele pomoći odnosno da taj dio novaca predaju tužitelju kao njihovom sinu kako ne bi trebao prodavati svoj stan u Trstu ili podizati kredit za kupnju stana. Sa roditeljima tužene nisu razgovarali o tome da bi im oni eventualno financijski pomogli oko kupnje stana jer oni nisu imali toliko novaca, dok su njegovi roditelji imali ušteđevinu od najma kuće na Rabu i stana u Rijeci. Predmetni stan je u cijelosti upisan kao vlasništvo tužene iz razloga što im je to bilo jednostavnije, on je u to vrijeme bio pomorac pa ga nije bilo kući 5 ili 6 mjeseci, u tuženu je imao povjerenja, bili su dugo zajedno i imali su dvoje djece. Iz istog razloga je i predmetno vozilo upisano kao vlasništvo tužene iako je kupljeno na način da su oni zajedno od njihove

ušteđevine dali 5.000,00 EUR, a njegovi roditelji još 9.000,00 EUR a koje novce im nikada nisu vratili. Kako od prestanka bračne zajednice on koristi predmetno vozilo predlaže da on tuženu isplati za njezin suvlasnički dio.

8. Iz Iskaza tužene proizlazi da je kupoprodajna cijena predmetnog stana bila 85.000,00 EUR, a plaćena je na način da su joj roditelji tužitelja posudili 60.000,00 EUR, 5.000,00 EUR dali su joj njezini roditelji, 10.000,00 EUR posudio joj je brat, a iznos od 11.000,00 EUR unovčila je od police osiguranja koju je imala u Trstu. Nakon što je prodala svoj stan u Trstu tužiteljevima vratila je posuđenih 60.000,00 EUR. Oспорava da bi joj roditelji tužitelja posudili ukupni iznos od 85.000,00 EUR, te joj nije poznato iz kojeg razloga su oni prije potpisivanja Kupoprodajnog ugovora sa svog računa podigli navedeni iznos. U trenutku kada je predmetni stan kupljen parnične stranke nisu imale ušteđevine. Oспорava da je njezin otac otišao kod roditelja tužitelja u Rijeku kako bi mu oni predali 85.000,00 EUR, naime roditelji tužitelja došli su u Pulu i njoj na ruke predali 60.000,00 EUR. Smatra da je predmetni stan njezino vlasništvo iz razloga što je kupljen većim dijelom od prodaje njezinog stana u Trstu, posudbe njezinog brata i njezine police osiguranja. Automobil koji je predmet ovoga postupka zajedno su kupile parnične stranke njihovom ušteđevinom za 14.000,00 EUR, a nije joj poznato da bi roditelji tužitelju dali novce za kupnju tog vozila.

9. Iz suglasnik iskaza svjedoka Milana Veljkovića i Anke Veljković, roditelja tužitelja, proizlazi da su oni u dva navrata podigli sa svog računa po 40.000,00 EUR, te 3.000,00 EUR i 2.000,00 EUR odnosno ukupno 85.000,00 EUR koje su predali ocu tužene Aldu Damijeniću koji je po novce došao u njihov stan u Rijeku zajedno sa tužiteljem. Novci su bili namijenjeni za kupnju stana koji je predmet ovoga postupka, bili su u koverti te su novce svi zajedno prebrojali. Nakon otprilike godinu dana tužena je prodala svoj stan u Trstu te im vratila 60.000,00 EUR. Ostatak od 25.000,00 EUR do danas im nisu vraćeni, naime Milan Veljković ističe da je on strankama želio pomoći, to je bio poklon njima oboje jer su bili u braku, dok svjedokinja Anka Veljković ističe da su strankama jasno rekli da im novce posuđuju, iako nisu jasno definirali rok vraćanja očekivali su da će im novce vratiti. Smatra da bi joj tužena trebala vratiti i preostalih 25.000,00 EUR iako od nje to nikada nije izričito tražila ili da se za taj dio tužitelj uknjiži kao suvlasnik stana. Za kupnju predmetnog vozila svjedok Milan Veljković je na račun tužene uplatio 20.000,00 kn, te u gotovini još 3.700,00 EUR odnosno ukupno 9.000,00 EUR, a kupoprodajna cijena bila je 13.500,00 EUR. Te novce im je dao jer je želio da imaju bolji auto zbog djece, dok svjedokinja Anka Veljković smatra da su im taj novac trebali vratiti. On i supruga se više od 30 godina bave iznajmljivanjem dva apartmana na Rabu, dva stana u Rijeci, imaju mirovine, a on i nadalje radi četiri sata. Kako je tužena dala većinu novaca za kupnju stana ona se uknjižili kao vlasnica, a nisu tražili da se uknjiži i tužitelj.

10. Iz iskaza svjedoka Davida Damijanića, brata tužene proizlazi da je predmetni stan na adresi u Puli, Monvidalska 46 najvećim dijelom kupljen od prodaje tuženičinog stana u Trstu. Budući joj je nedostajalo nešto novaca on joj je posudio 10.000,00 EUR, nešto roditelji i nešto je imala svojih novaca ali ne zna koliko. Koliko mu je poznato tužitelj niti njegovi roditelji nisu financirali kupnju tog stana.

11. Iz iskaza svjedoka Alda Damijanića, oca tužene proizlazi da je predmetni stan kupljen od prodaje tuženičinog stana u Trstu, on joj je dao 5.000,00 EUR, brat 10.000,00 EUR, a pretpostavlja da su nešto dali i roditelji tužitelja budući je s tužiteljem bio kod njegovih roditelja u Rijeci, kada su mu oni predali novce za kupnju predmetnog stana, novci su bili u koverti i nisu ih brojali tako da ne zna koliko je novaca tužitelj dobio od svojih roditelja za kupnju stana. Stan je kupila tužena na svoje ime i nikada nije bilo govora da će biti drugačije jer je ona prodala svoj stan u Trstu i kupila ovaj u Puli. Predmetno vozilo marke Peugeot upisan je kao vlasništvo tužene iako je veći dio novaca za kupnju dao tužitelj i on taj auto koristi.

12. Iz iskaza parničnih stranaka, svjedoka i materijalnih dokaza u spisu, proizlazi da je predmetni stan kupljen u gotovini za kupoprodajnu cijenu od 85.000,00 EUR. Sud prihvaća kao istinite iskaze tužitelja i svjedoka Milana i Anke Veljković u dijelu koji se odnosi na činjenicu da su upravo roditelji tužitelja predali tužitelju i ocu tužene Aldu Damijaniću ukupni iznos od 85.000,00 EUR u njihovom stanu u Rijeci koji novci su bili namijenjeni za kupnju predmetnog stana. Sud cijeni njihove iskaze istinitim iz razloga što iz materijalnih dokaza u spisu i to narudžbe podizanja gotovine iz Addiko Bank sa lista 114 i 106 jasno proizlazi da je otac tužitelja 29.8.2017. podigao 40.000,00 EUR, dana 28.8.2017. iznos od 40.000,00 EUR, dok je iz izvotka o stanju i prometu po deviznom računu sa lista 117 je razvidno da je 12.8.2017. podigao 2.000,00 EUR i dana 28.8.2017. iznos od 3.000,00 EUR, odnosno ukupno 85.000,00 EUR. Iako tužena u svom iskazu tvrdi da njezin otac nije otišao u Rijeku po novce kod roditelja tužitelja, sam svjedok Aldo Damjanić iskazuje suprotno pa u tom dijelu sud ne vjeruje iskazu tužene da su roditelji tužitelja došli kod nje u Pulu i predali joj 60.000,00 EUR. Obje parnične stranke potvrđuju da u vrijeme kupoprodaje nisu imali ušteđevine, tako da su im iznos kupoprodajne cijene prema ocjeni suda u cijelosti predali roditelji tužitelja, a ne kako to nastoji dokazati tužena. Sud ne vjeruje iskazu tužene u dijelu u kojem navodi da je ostatak kupoprodajne cijene od 25.000,00 EUR isplatila na način da joj je 5.000,00 EUR dao otac, da joj je 10.000,00 EUR dao brat i da je 10.000,00 EUR unovčila policu osiguranja. U tom dijelu njezin je iskaz ocjenjen neuvjerljivim kao i iskazi svjedoka Alda i Davida Damjanića. Svjedoci svoje iskaze ne potvrđuju niti jednim materijalnim dokazom npr. izvodom iz banke, podacima o poslovanju frizerskog salona Davida Damjanića i sl., već svoj iskaz temelje na dobrim obiteljskim odnosima, u kojim su željeli pomoći sestri odnosno kćeri. Međutim oba svjedoka ističu da je predmetni stan kupljen nakon što je ona prodala svoj stan u Trstu, a što ne odgovara istini budući iz Ugovora o kupoprodaji sa lista 123-129 spisa jasno proizlazi da je tuženičin stan u Trstu prodan 22. siječnja 2019. za cijenu od 70.000,00 EUR, dok je predmetni stan kupljen 29. kolovoza 2017. (Ugovor sa lista 108 spisa). Svjedoci David i Aldo Damjanić nemaju saznanja o tuženičinoj polici osiguranja koju je ista unovčila 15. lipnja 2017. u iznosu od 11.106,94 EUR kako to proizlazi iz potvrde sa lista 122 spisa. Iako je predmetna polica unovčena u vrijeme kada je približno kupljen stan sud je iskaz tužene ocijenio neuvjerljivim odnosno sud smatra nedokazanim da je upravo navedeni iznos utrošen kao dio kupoprodajne cijene za predmetni stan. Navedeni iznos tuženoj je isplaćen u lipnju 2017., predmetni stan je kupljen 29. kolovoza 2017., a roditelji tužitelja su sve novčane iznose od ukupno 85.000,00 EUR podizali u periodu od 12. do 29. kolovoza 2017. kako je to razvidno iz potvrda sa lista 114 do 117 spisa, pa je sudu logičnije i prihvatljivije da su upravo roditelji tužitelja predali ocu tužene i tužitelju 85.000,00 EUR za kupnju predmetnog stana. Nadalje, iskazi svjedoka Alda i Davida Damjanića

u suprotnosti su sa iskazom tužene i u odnosu na kupnju automobila gdje svjedoci navode da je većinu novaca dao tužitelj, dok tužena tvrdi da je automobil kupljen isključivo njihovom ušteđevinom.

13. Kraj ovakvog utvrđenja suda, da su roditelji tužitelja za kupnju stana dali parničnim strankama 85.000,00 EUR, da im je nesporno tužena nakon prodaje stana u Trstu vratila 60.000,00 EUR, sporno je ima li tužitelj osnovano pravo potraživati upis suvlasništva na predmetnom stanu u $\frac{1}{4}$ dijela na ime 25.000,00 EUR koji iznos njegovim roditeljima nije vraćen. Kako je nekretnina kupljena 2017. na ovaj pravni odnos ima se primijeniti Obiteljski zakon koji je tada bio na snazi (NN 103/15, 98/19, 47/20, 49/23, 156/23 u daljnjem tekstu ObZ). Odredbom čl. 36. st. 1. ObZ-a propisano je da bračnu stečevinu predstavlja imovina koju su bračni drugovi stekli radom za vrijeme trajanja bračne zajednice ili potječe iz te imovine. Iz provedenih dokaza je utvrđeno da je predmetni stan kupljen 29. kolovoza 2017. za cijenu od 85.000,00 EUR koji novčani iznos su parničnim strankama dali roditelji tužitelja. Nije sporno da u trenutku kupnje parnične stranke nisu imale ušteđevine i nije sporno da stan nije stečen radom za vrijeme trajanja izvanbračne zajednice, pa samim time ne predstavlja izvanbračnu stečevinu stranaka. Tužena se upisala kao samovlasnica stana iz razloga što je najveći dio kupoprodajne cijene i to 60.000,00 EUR ona vratila roditeljima tužitelja nakon prodaje njezinog stana u Trstu, pa bi svakako taj iznos predstavljao njezinu vlastitu imovinu. Odredbom čl. 39. ObZ-a propisano je da imovina koju bračni drug ima u trenutku sklapaju braka, ostaje njegova vlastita imovina ili imovina koju je bračni drug stekao tijekom bračne zajednice na pravnom temelju različitom od onog iz čl. 36. ObZ-a. Između stranaka nije sporno da je tužena bila vlasnica stana u Trstu u trenutku sklapanja braka pa kao takav predstavlja njezinu vlastitu imovinu. Njezinu vlastitu imovinu predstavlja i novac dobiven prodajom stana u Trstu. Prema ocjeni suda tužitelj je znao da će se tužena upisati kao samovlasnica stana budući je ideja bila da ona proda svoj stan u Trstu i kupi stan na svoje ime u Puli.

14. U odnosu na preostalih 25.000,00 EUR koje parnične stranke nisu vratile roditeljima tužitelja sud je iz iskaza Milana i Anke Veljković utvrdio da su roditelji željeli pomoći parničnim strankama kao obitelji, od njih nisu tražili da im novce vrate, a iznos od 25.000,00 EUR bio je poklon njima oboje budući su bili u braku. Oba svjedoka naglašavaju kako od tužene nisu tražili da im vrati 25.000,00 EUR, iako svjedokinja Anka Veljković smatra da im tužena treba vratiti 25.000,00 EUR. Iz navedenog proizlazi da navedeni iznos ne predstavlja vlastitu imovinu tužitelja u smislu čl. 39. st. 2. ObZ-a već dar učinjen objema parničnim strankama za koji roditelji tužitelja nisu niti tražili da im se vrati, a ukoliko bi im tužena trebala vratiti navedeni iznos onda bi se radilo o posudbi ili zajmu. Po navedenoj osnovi tužitelj ne može osnovano postaviti stvarnopravni zahtjev za upisom suvlasništva u $\frac{1}{4}$ dijela, kao ni sukladno odredbi čl. 115. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima budući namjera stranaka nije bila stjecanje suvlasništva. Iz iskaza svjedoka Milana i Anke Veljković jasno proizlazi da je većinu novaca za kupnju stana dala tužena pa su i očekivali da će se ona uknjižiti. Nadalje i sam tužitelj u svom iskazu navodi da je bio prisutan u vrijeme zaključenja glavnog ugovora stoga je za zaključiti da je znao i da je bio suglasan da se isključivo tužena uknjiži kao samovlasnica predmetnog stana.

15. Podneskom od 6. listopada 2023. tužena je učinila nespornim da predmetno vozilo predstavlja izvanbračnu stečevinu stranaka svakog u ½ dijela pa je u tom dijelu sud prihvatio tužbeni zahtjev. Neosnovano tužitelj potražuje samovlasništvo predmetnog vozila kraj činjenice da iz njegovog iskaza proizlazi da su za kupnju predmetnog vozila njegovi roditelji dali 9.000,00 EUR, a parnične stranke 5.000,00 EUR. Automobil je kupljen 14. lipnja 2019. a otac tužitelja je 10. lipnja 2019. sa svog računa na račun tužene uplatio 20.000,00 kn (promet po računu sa lista 119) i podigao 3.700,00 EUR (promet po računu sa lista 118 spisa) koji novčani iznosi prema ocjeni suda predstavljaju dar objema parničnim strankama. Kako je sud odbio zahtjev tužitelja za utvrđivanjem samovlasništva nad predmetnim vozilom odbio je i zahtjev za diobom isplatom. Diobu će stranke provesti u zasebnom postupku.

10. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 5. ZPP-a budući tužena nije uspjela samo u razmjerno neznatnom dijelu. Tuženoj je priznat trošak na ime zastupanja po punomoćniku odvjetniku sukladno Tarifi o nagradama i naknadi za rad odvjetnika na ime sastava odgovora na tužbu 500 bodova Tbr.7/1, zastupanje na ročištu dana 3.10.2025., 12.5.2026. i 25.8.2026. sve po 500 bodova Tbr.9/1, sastav podneska od 6.10.2023. po 500 bodova Tbr. 8/1, ukupno 2500 bodova, a što zajedno sa PDV-om iznosi 6.250,00 €. Tuženoj nije priznat trošak zastupanja na ročištu dana 17.11.2023. i 6.6.2025. budući su ista odgođena na suglasni prijedlog stranaka radi pokušaja mirnog rješenja spora.

10.1. Sukladno odredbi čl. 154. st. 5. ZPP-a tužitelju nije priznat trošak, odnosno valjalo je njegov zahtjev za naknadom parničnog troška odbiti u cijelosti.

U Puli 7. listopada 2026.

S u d a c

Nataša Horvat

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba. Žalba se podnosi ovom sudu, u tri istovjetna primjera, u roku od petnaest (15) dana od dana ročišta za objavu presude za stranku koja je bila uredno obaviještena o ročištu za objavu, odnosno od dana primitka ovjerenog prijepisa presude za stranku koja nije bila uredno obaviještena o ročištu za objavu. O žalbi odlučuje nadležni Županijski sud.

DNA:

1. tužitelju po punomoćnici
2. tuženici po punomoćnici

Broj zapisa: **9-3088e-46a4e**

Kontrolni broj: **04c13-4139f-6902f**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Puli - Pola** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.

